

Arrest

nr. 83 611 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2009 werd ingediend door :

F., M.

geboren op 10.11.1966 te Ait kassi Ouali

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: [...]) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1360,85 per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Nederlands wenst te leren, lid is van een sportclub, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven, maar legt geen bewijzen van verwantschap voor. Loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Wat betreft het argument dat betrokkene in een prangende humanitaire situatie verkeert gezien hij jaren in onzekerheid heeft geleefd: betrokkene had de mogelijkheid om een aanvraag tot regularisatie in te dienen en zo zekerheid omtrent zijn verblijfsstatuut te verkrijgen. Dat betrokkene verzuimt heeft dit te doen valt dan ook onder zijn eigen verantwoordelijkheid.”

Op 4 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste, tweede en derde middel voert verzoeker respectievelijk de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 8, 20, 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze drie middelen luiden:

“1EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Verwerende partij..

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn.

De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8B.

Dat verzoeker verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond, duurzame lokale verankering heeft aangetoond, een geldig arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt;

Dat de arbeidsovereenkomst dat hoger ligt dan het minimumloon werd overgemaakt aan de Vlaamse Overheid van tewerkstelling;

Dat verweerster ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de actualisering van de arbeidsovereenkomst;

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

2. TWEEbE MIDDEL:Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. Beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pos. 1932, 1, 1666).

Dat kon besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoeker niet akkoord kon gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 08/10/2010;

Da verweerster de materiele motiveringsplicht heeft geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing is niet ten gronde gemotiveerd zoals vereist door de wet motivering bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd, de voorgebrachte stukken bevatten geen correcte redenen waarom het verblijf en de machtiging werd geweigerd.

Dat verweerster ten onrechte stelt dat het voorgelegde arbeidscontract waar het loon van de betrokkene vermeld wordt als 1360,85 per maand, niet in betrokkenes voordeel kan weerhouden worden omdat dit niet voldoet aan het minimum loon;

Dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag tot regularisatie deze arbeidsOvereenkomst heeft overgemaakt aan de plaatselijke Overheidsdienst Migratie Werk en Sociale Economie waarbij verzoeker op 16 december 2009 een Schrijven heeft ontvangen van de Vlaamse Overheid waarbij de Overheid van Werkgelegenheid heeft gevraagd een nieuwe arbeidsovereenkomst en het gewaarborgd loon 1387,49 € bedraagt en een bevestiging dat het correcte loon zal betaald worden.

Dat verzoeker dit ook gedaan heeft en een nieuwe arbeidsovereenkomst van 29 december 2009 dat voldoet aan het minimumloon heeft overgemaakt aan de Vlaamse Overheid en verwijst hiervoor naar stuk 4 van de stukkenbundel.

Dat de Vlaamse Overheid nazicht doet van de arbeidsovereenkomsten en het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie toekomt om de voor gebrachte arbeidsovereenkomsten te controleren vooraleer zij overgaan tot afgifte van een arbeidskaart;

Dat het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie absoluut niet tot de onontvankelijkheid of ongegrondheid oordeelt indien zij een arbeidsovereenkomst ontvangt waarvan het loon niet voldoet aan het minimumloon;

Integendeel dat het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie de werkgever en werknemer de gelegenheid geeft om een nieuw arbeidsovereenkomst voor te leggen dat wel voldoet aan het minimumloon en dus voorziet in een herstelprocedure en regularisatie van de aanvraag tot een arbeidskaart zoals ze trouwens ook in casu heeft gedaan;

Dat verzoeker ook aan het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie een nieuw arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt;

Dat verweerster ten onrechte hiermee geen rekening heeft gehouden.

Bijgevolg artikel 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, artikel 20 van de vreemdelingenwet werd geschonden en dat bijgevolg toch wel ernstig is.

Dat de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag van verzoek is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct hebben beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat verzoeker opmerkt dat hij niet begrijpt waarom verweerder aanhaalt dat de arbeidsovereenkomst niet voldoet aan het minimumloon;

Dat verzoeker immers aan de bevoegde diensten met name de Overheidsdienst voor Werkgelegenheid een nieuwe arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt die uiteindelijk over de gegrondheid en correctheid van de arbeidsovereenkomst toeziet.

Dat het bovendien enkel aan de Arbeidsrechtbank is om over de rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst te oordelen.

Dat verzoeker erop wijst dat hij zijn aanvraag heeft geactualiseerd en derhalve een nieuwe arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt aan de Vlaamse Overheid Voor Werkgelegenheid.

Dat verzoeker een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd, bovendien vervolgens een actualisering met vermelding van het minimumloon heeft overgemaakt aan de Vlaamse Overheid voor Werkgelegenheid en dat de toekomstige werkgever van verzoeker bereid is om het minimumloon aan verzoeker te betalen;

Dat het bovendien niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris is om de geldigheid van de arbeidsovereenkomst te beoordelen. Verzoeker verwijst hier voor naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij dat de Raad in dit verband uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek waaruit blijkt dat het geschil in verband met arbeidsovereenkomst, hetgeen ook op de geldigheid van de overeenkomst betrekking heeft, tot de volstreckte bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan zich in zijn motivering dan ook niet steunen op dit gegeven om de beoordeling op de arbeidsovereenkomst niet in aanmerking te nemen.

Dat dit dan ook ernstig is en verweerder de feitelijke gegevens niet correct geoordeeld heeft en zij ook op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat het voorgelegde arbeidsovereenkomst waarvan sprake 27€ minder bedraagt dan het minimumloon; dat de opgelegde sanctie tot ongegrondheid niet in verhouding is en extreme gevolgen heeft;

III. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat de arbeidsovereenkomst niet zou voldoen aan het minimumloon;

Verzoeker merkt vooreerst op dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst;

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend ed;

Dat in casu immers vaststaat dat de Federale overheidsdienst voor werkgelegenheid de voorgelegde arbeidsovereenkomsten controleert en aan verzoeker heeft gevraagd om een nieuw arbeidsovereenkomst dat voldoet aan het minimum loon hetgeen verzoeker ook heeft overgemaakt:

dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is;

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen na hij geregulariseerd is zoals de Federale Overheidsdienst voor Werkgelegenheid ook doet;

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;"

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

** Betreffende een eerste middel van verzoeker.*

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en van de art. 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van art. 8 van de Vreemdelingenwet, artikel dat betrekking heeft op de motivering in rechte van het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de verwerende partij op dat verzoekers kritiek in feite faalt, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte gesteund is op art. 7, eerste lid, 10 van de Vreemdelingenwet.

Nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker poogt vooreerst voor te houden dat 'verweerster ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de actualisering van de arbeidsovereenkomst'.

Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat de in casu bestreden beslissing reeds genomen werd op 08.10.2010, en de gemachtigde op dat ogenblik terecht heeft vastgesteld dat verzoeker geen arbeidscontract had voorgelegd dat voldeed aan het minimumloon.

Het is correct dat verzoeker nadien, met name bij schrijven van 04.11.2010 (zijnde aldus meer dan één jaar na de aanvraag van 19.10.2009), meedeelde dat het minimumloon van de arbeidsovereenkomst werd aangepast om te voldoen aan het wettelijke minimum.

Aan de gemachtigde kan vanzelfsprekend niet worden verweten bij het nemen van zijn beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken en informatie die hem pas nadat de beslissing reeds is genomen op 08.10.2010 ter kennis zijn gebracht, meer bepaald op 04.11.2010.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en Juridische gegevens (cf bv. R. v. St. nr. 46. 794, 30.3.1994, R.A. C. E. 1994, z.p.).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het is trouwens opmerkelijk dat ofschoon de Vlaamse overheid verzoeker via zijn raadsman reeds bij schrijven dd. 16.12.2009 dienomtrent heeft aangeschreven (met de uitdrukkelijke vermelding dat het gewaarborgd minimumloon € 1387,49 per maand bedraagt), verzoekers raadsman slechts bijna één jaar later, met name bij schrijven van 04.11.2010 voor het eerst reageerde t.a.v. de gemachtigde.

Indien verzoeker en/of zijn raadsman zorgvuldig zouden hebben gehandeld, hadden zij minstens nadat zij het schrijven van 16.12.2009 van de Vlaamse overheid hadden ontvangen, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in kennis gesteld van de verhoging van het loon van verzoeker opdat voldaan is aan het wettelijk minimumloon, doch zij hebben nagelaten dit tijdig te doen (vooraleer de beslissing is genomen op 08.10.2010).

Verzoekers beschouwingen als zou er geen rekening gehouden zijn met 'de actualisering van de arbeidsovereenkomst' kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op 08.10.2010 geheel terecht, gelet op de stukken waarvan hij kennis had en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Er is geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht (noch van de materiële motiveringsplicht).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

• Betreffende een tweede middel van verzoeker.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29.07.1991 (onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering).

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot een ingekorte versie van zijn eerste middel, waarbij hij dezelfde kritiek uit. De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde op 08.10.2010, datum van de beslissing, heeft moeten vaststellen dat de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst niet voldeed aan de vereiste van het wettelijk minimumloon, zodat de beslissing terecht is genomen.

Het gegeven dat verzoeker aan de Vlaamse overheid, in antwoord op de brief van 16.12.2009 (!), een nieuwe arbeidsovereenkomst van 29.12.2009 heeft overgemaakt, neemt uiteraard niet weg dat verzoeker dit ook aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had dienen door te sturen, ter aanvulling van zijn hangende aanvraag op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dit evenwel nagelaten, en is hiervoor zelf verantwoordelijk.

Verwerende partij merkt volledigheidshalve nog op dat zowel in de instructie als het vademecum, als in het modelformulier waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt, duidelijk wordt vermeld dat het voorgelegde contract moet voldoen aan het wettelijk vereiste minimumloon:

"Blijkens het administratief dossier voegde verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een typeformulier regularisatieaanvraag in. Verzoekster kruiste in dit type formulier het vakje "werk + duurzame lokale verankering". ik voldoe aan de volgende

voorwaarden . (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lak-er zijn dan het wettelijk minimum" aan. Verzoekster kan derhalve niet geldig voorhouden dat haar nooit gevraagd werd een arbeidsovereenkomst voor te leggen. Verzoekster betwist niet dat zij geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Het komt de Raad derhalve niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de eerste bestreden beslissing tot volgende vaststelling kwam: "Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet, Zij voegt een werkbelofte toe d d 17.08.2009 van Babs' BVBA. Dit kon echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is." Waar verzoekster stelt dat zij om aan de verzuchtingen van de Belgische staat tegemoet te komen bij haar verzoekschrift alsnog een arbeidsovereenkomst voegt, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

De Raad kan verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging niet gaan beoordelen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd "(R.v.V. nr. 49.488 van 14 oktober 2010)

De verwijzing naar de werkwijze van de Vlaamse overheid, die 'wel de gelegenheid geeft om en nieuw arbeidsovereenkomst voor te leggen dat wel voldoet aan het minimumloon' kan evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing:

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1320 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 769 van 29 november 2010) alsook, ter bevestiging dat de dienst Vreemdelingenzaken geen bijkomende informatie dient op te vragen bij de vreemdeling:

"2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. " (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De verwijzing naar de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank aangaande arbeidsovereenkomst, neemt niet weg dat de gemachtigde in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid vermogt te oordelen dat een vreemdeling die een arbeidscontract kan voorleggen dat o.m. voldoet aan het wettelijke minimumloon, kan worden gemachtigd tot verblijf. Het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een éénmalig arrest heeft gevelde waarin naar art. 578 Ger.W. verwezen wordt, kan hieraan geen afbreuk doen. Overigens hebben rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die enkel optreedt als annulatierechter, niet toekomt zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

(...)“

Het is de verwerende partij trouwens een raadsel waarom verzoeker tevens art. 20 van de Vreemdelingenwet geschonden acht (aangehaald p. 9 van het verzoekschrift).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

• *Betreffende een derde middel van verzoeker.*

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Andermaal herhaalt verzoeker zijn feitelijke kritiek die ook bij de voorgaande middelen is aangevoerd.

De verwerende partij dient derhalve wederom naar de uiteenzetting bij de bespreking van het eerste en tweede middel te verwijzen.

Er kan enkel worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing terecht heeft genomen, na onderzoek van de gegevens waarvan de gemachtigde kennis had op 08.10.2010.

Verzoeker had de mogelijkheid om alle dienstige informatie, inclusief een arbeidscontract dat voldoet aan het wettelijk vereiste minimumloon, aan zijn aanvraag te voegen of aan een later schrijven totdat de bestreden beslissing is genomen.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 08.10.2010 (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Het is daarentegen verzoeker die niet zorgvuldig heeft gehandeld door het nieuwe arbeidscontract dat wel zou voldoen aan het wettelijk minimumloon, niet over te maken aan de gemachtigde; dit terwijl hij zich nochtans steunde op het punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009 waarin deze vereiste van wettelijk minimumloon uitdrukkelijk wordt vermeld.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overigens kan, ofschoon niet relevant bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing van 08.10.2009, geheel ten overvloede nog worden opgemerkt dat de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B kennelijk is afgewezen door de Vlaamse overheid op 12.02.2010, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier!

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Het derde middel kan niet worden aangenomen. “.

2.1.3. Uit deze drie middelen blijkt dat verzoeker in eerste instantie de formele motiveringsplicht geschonden acht.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar verzoeker stelt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing ontbreekt wat de voorgelegde stukken betreft, laat hij na te preciseren op welke stukken niet zou zijn geantwoord. Verzoeker voerde in zijn aanvraag aan dat hij lid was van “Local Fitness”, legde stukken voor waaronder een werkbeproeft en een aanvraag tot tewerkstelling, meldt dat er sprake is van prangende humanitaire situaties omdat hij sinds jaar en dag in België woont, tot op heden in onzekerheid leeft en het statuut van illegaliteit niet humaan is, dat hij patiënt is geweest bij een dokter in België in de jaren 2002/2003, huurovereenkomsten voorlegde en getuigenissen, een sollicitatiebrief van 1 augustus 2009, een

doktersvoorschrift van 2009 en een intakegesprek Nederlandse school van 27 oktober 2009 en wees op zijn talenkennis.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: [...]) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1360,85 per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Nederlands wenst te leren, lid is van een sportclub, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.” en “Wat betreft het argument dat betrokkene in een prangende humanitaire situatie verkeert gezien hij jaren in onzekerheid heeft geleefd: betrokkene had de mogelijkheid om een aanvraag tot regularisatie in te dienen en zo zekerheid omtrent zijn verblijfsstatuut te verkrijgen. Dat betrokkene verzuimt heeft dit te doen valt dan ook onder zijn eigen verantwoordelijkheid.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij antwoordde op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen.

Voorts voert de verzoeker aan dat hij de motivering in toepassing van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet afdoende acht en de materiële motiveringsplicht als geschonden beschouwt.

Hij stelt dat de aanvraag niet correct is en de eerste bestreden beslissing niet juist is genomen. Hij betoogt dat de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst een hoger loon voorziet dan het minimumloon en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actualisering van de arbeidsovereenkomst. Hij betwist het motief dat stelt dat de arbeidsovereenkomst die werd voorgelegd een loon van 1360,85 euro bepaalt en niet kon weerhouden worden omwille van het te lage loon. Hij wijst erop dat een nieuwe arbeidsovereenkomst is overgemaakt aan de Vlaamse overheid waarbij bevestigd werd dat het correcte loon zou worden betaald en de nieuwe overeenkomst van 29 december 2009 1387,49 euro als maandloon voorziet. De Vlaamse overheid heeft verzoeker de kans gegeven zijn procedure te regulariseren.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst, wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing is genomen op 8 oktober 2010 en dat voor die datum de nieuwe arbeidsovereenkomst niet is overgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Voorts dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nu de beoordeling een wettigheidstoetsing betreft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidsovereenkomst waarbij het maandelijks loon groter is dan het minimumbedrag voorzien in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Hij wijst erop dat deze arbeidsovereenkomst werd aangepast door een nieuwe arbeidsovereenkomst van 29 december 2009 en wijst op zijn briefwisseling met de Vlaamse overheid.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidsovereenkomst zoals is voorzien in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de raadsman van verzoeker gevraagd wat zijn standpunt ter zake is. Hij verwijst naar het verzoekschrift.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van

de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de eerste bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Het gegeven dat het de arbeidsrechtbank toekomt te oordelen over de geldigheid van een arbeidsovereenkomst doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidsovereenkomst met een hoger loon dan het minimumloon, zoals voorzien in het criterium 2.8B, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de motiveringsplicht inzake gerechtelijke beslissingen wijst de Raad erop dat artikel 149 van de Grondwet, dat specifiek betrekking heeft op vonnissen, niet toepasbaar is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529) en de verwijzing naar het arrest van 12 mei 1932 van het Hof van Cassatie niet dienstig is.

Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op artikel 20 van de vreemdelingenwet nu de bestreden beslissingen geen terugwijzing inhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Verzoeker liet na de nieuwe arbeidsovereenkomst over te maken aan het bestuur voor het nemen van de eerste bestreden beslissing zodat hij zelf nalatig is geweest. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorts wordt niet ingezien hoe artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden kan zijn nu de bestreden beslissingen een verwijzing naar de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet inhouden en verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 8 van de vreemdelingenwet als geschonden beschouwt.

De eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.2.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op het criterium 2.8.B. aangezien zijn arbeidsovereenkomst niet zou voldoen aan het minimumloon;

Dat verzoeker opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem 15/12/2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatie-herstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ;

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend, dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend;

Dat de Staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet;

Dat echter verweerster dit niet voorziet voor personen die een werkbepaalde hebben voorgelegd (niettemin dit eveneens onder de opschortende voorwaarde als een arbeidsovereenkomst) zodat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden;

Dat ook voor deze categorie van personen geen herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden;

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kon;

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen;

Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat een werkbeloofte voorlegt, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, een arbeidsovereenkomst overmaakt hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen opgelost worden;

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat deze middel dan ook gegrond en ernstig is;"

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het onderscheid tussen personen die over een arbeidscontract beschikken enerzijds, en personen die over een werkbeloofte of attest van werkbereidheid beschikken anderzijds, niet op een objectief criterium zou berusten.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R. v. S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen. (uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008).

Verzoekers beschouwingen zijn -los van de vraag of deze op enige grondslag berusten-, niet ter zake dienend, nu verzoeker in casu sowieso wel een arbeidscontract heeft voorgelegd, doch dit niet voldeed aan het wettelijk minimumloon.

Er dient geenszins in een herstelprocedure te worden voorzien, zoals verzoeker poogt voor te houden; in de instructie wordt duidelijk gesteld dat de vreemdeling een arbeidscontract moet voorleggen alsmede aan welke vereisten dit arbeidscontract dien te voldoen, hetgeen hij niet gedaan heeft. De dienst Vreemdelingenzaken dient geenszins de vreemdeling te contacteren, en bijkomende informatie op te vragen:

2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010).

Verzoeker uit allerlei beschouwingen, doch verliest uit het oog dat er sprake dient te zijn van 'gelijkaardige gevallen die ongelijk worden behandeld', hetgeen hij in casu niet aantoon.

Tot slot verwijst de verwerende partij naar volgende rechtspraak, waarin bevestigd wordt dat de toepassing van de instructie geen willekeur inhoudt:

"(...)"

De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoon dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Bovendien houdt het middel in dat verzoeker opnieuw de toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beoogt, wat de Raad niet vermag toe te passen zoals uit de bespreking van de eerste drie middelen blijkt. De toezeggingen van de staatssecretaris waarvan sprake in het middel zijn onwettig. Verzoeker betoogt dat het later neerleggen van een arbeidsovereenkomst die voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 moet worden toegelaten en een *“herstel-regularisatieprocedure”* moet worden aanvaard. Dergelijke handelwijze is om een uitbreiding van de voorwaarden voorzien in vornoemde instructie vragen en is onwettig.

In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN